

danske virksomheder presses til at flytte til udlandet.

Så er der anlægsprogrammerne. I en situation med en statsgæld på over 800 mia. kr. kunne man jo godt forvente, at regeringen i det mindste kunne holde lidt igen med nye anlæg, men nej. I 1997 skal der nyanlægges for 6,2 mia. kr. Heraf står trafikken for de 4,3 mia. kr.; vi skal altså have hældt mere asfalt ud over Danmark.

Kulturområdet skal nyanlægge for 440 mio. kr. En dansker, der sidder og ikke kan forstå, hvordan økonomien hænger sammen, kunne jo godt stille spørgsmålet: Jamen kunne disse nye kulturinvesteringer ikke vente? Hvad sker der, hvis de venter 1 år, 2 år eller 3 år, går Danmark så fuldstændig i opløsning? Nej, selvfølgelig gør Danmark ikke det; den slags kan vi sagtens vente med.

Erhvervstilsquiddene kommer også til at stige i 1997. Nu er vi oppe på 8 mia. kr. Bare på de seneste 6 år er erhvervsstøtten i Danmark blevet fordoblet. Det er jo ufatteligt med de festtaler, regeringen holder i EU-sammenhæng om, at vi skal nedsætte erhvervstilsquiddene osv., når vi i Danmark bliver ved med at forøge dem. 600 mio. kr. ekstra skal der bruges på hjemmeseviceområdet alene næste år. Komplet uansvarligt!

Men hvad så med de absolut svageste i vores samfund, hvad med patienterne, der ikke kan komme til behandling på sygehusene? Ja, dér kan man i denne publikation »På vej mod et nyt århundrede« slå op på side 25, og så kan man se, at regeringen har følgende synspunkt:

»Det er regeringens politik, at alle danskere skal have del i de muligheder, som nye behandlingsformer og -metoder indebærer, og det vel at mærke på samme grundlag som i dag, dvs. fri og lige adgang uanset indkomst.«

Ja, men der står bare ikke »fri og lige adgang uanset sygdom«, og sagen er jo den, at hvis man er så uheldig at få en lidelse, hvor der er venteliste, så kan man komme til at vente ganske længe, inden man får lov til at komme på sygehuset.

Regeringens ideologi, betonsocialismen, er så tung, ikke bare i regeringen, men langt ud i amterne, at man selv på fornuftige dispositioner kan køre ideologisk skoleridt.

Jeg har en artikel fra Amts Avisen Randers fra den 18. oktober 1996, og dér kan man læse, at et nyt patienthotel i Århus ville spare amtskommunen for 2½ mio. kr. på sygehusbudgettet. Det skulle drives som en privat virksomhed med 36 senge.

Men så går det betontunge Socialdemokrati ind og siger: Ikke på vilkår! Man vil ikke tillade noget privat engagement i sundhedssektoren. Men her er der tale om 36 senge, det er regulær hoteldrift, og man kunne spare 2½ mio. kr. ved at lade private tage sig af det.

De mennesker, som dør, fordi de ikke får sygehusbehandling, kunne måske være reddet ved at bruge de 2½ mio. kr. og andre millioner kroner, der kan spares ved et større privat engagement i sundhedssektoren. Men man foretrækker ideologiske principper og døde mennesker frem for at gå ind og foretage de fornødne omlægninger. Den form for antiprivatiseringsideologi tager vi afstand fra. Vi må sørge for at få de ventelister fjernet, og når den private sektor kan bidrage, så skal vi selvfølgelig tage imod det.

Nøjagtig det samme gør sig gældende med hjemmehjælpservicen rundt omkring. Ganske mange kommuner evner ikke at få hjemmehjælpen til at fungere. Så lad dog de ældre, der skal have hjemmehjælp, selv vælge, om de vil købe den fra et privat firma eller vil have den fra et elendigt kommunalt firma.

Vi har også oplevet, at indsatsen for de psykisk syge er utilstrækkelig. Det er måske ikke Folketingets opgave eller ansvar hundrede procent – jeg tænker på et sted som Københavns Amt, hvor man er 4 år bagefter med planlægning og de nødvendige initiativer – men der sidder dog trods alt en regering, som kan lægge det fornødne pres på en så sløv amtskommune.

Men alt dette er jo snak om finanslove og procenter og tal. Rundt om i det danske samfund sidder der folk – der er ganske vist ikke så mange af dem længere – som vi vælger at kalde trækdyrene.

Det er f.eks. fiskeren, som sidder på havnen; det er nemlig af regeringen blevet ham forbudt at gå på havet og fiske. Han sidder og kigger rundt på havnen, og da kan han se, at både vodbinderen og skibselektrikeren og motorfabriken alle sammen er ved at dreje nøglen om, for i takt med, at man forbyder fiskerne at gå på havet, så lukker hele følgeindustrien. Han må stille spørgsmålet: Hvad er der til ham i finansloven? Og svaret er: Ingenting, kun øgede byrder og sikkerhed for, at hans erhverv bliver indskrænket.

Så er der landmanden. Han har lige fået høsten i hus. Han sidder i disse dage og overvejer, hvornår og om han skal køre vintersæd på markerne. Men hans problem er, at der ligger